

SLOVENE.

Političen list za slovenski národ.

Po pošti prejeman veljá: Za celo leto predplačan 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za en mesec 1 gld. 40 kr.

V administraciji prejeman veljá: Za celo leto 13 gl., za pol leta 6 gl. 50 kr., za četrt leta 3 gl. 30 kr., za en mesec 1 gl. 10 kr. V Ljubljani na dom pošiljan veljá 1 gl. 20 kr. več na leto. — Posamezne številke veljajo 7 kr.

Naročnino prejema upravništvo (administracija) in ekspedicija, Semeniške ulice št. 2.

Naznanila (inserati) se sprejemajo in veljá tristoletna petit-vrsta: 8 kr., če se tiska enkrat; 12 kr., če se tiska dvakrat; 15 kr., če se tiska trikrat. Pri večkratnem tiskanju se cena primerno zmanjša.

Rokopis se ne vračajo, nefrankovana pisma se ne sprejemajo.

Vredništvo je v Semeniški ulici h. št. 2.

Izhaja vsak dan, izveniši nedelje in praznike, ob 1/6. uri popoldne.

Štev. 104.

V Ljubljani, v soboto 8. maja 1886.

Letnik XIV.

Državni zbor.

Z Dunaja, 5. maja.

Ženitovanjske oglasnice.

Za poslanca Klunom govoril je levičar Niče, ki je oporekal, da bi deželni zbori imeli pravico omejevanja ženitev, ter predlagal, da naj se o tem dostavku v odsekovem predlogu glasuje posebej. Poslanec Klunu pa je oponašal, da kot duhovni pastir govori za omejitev ženitovanj, ko vendar katoliška cerkev v tem oziru ne dela nikakoršnih ovir.

Tudi Dunajski poslanec Pattai je poprijel za besedo, in govoril za prosto moštitev in ženitev, češ, da je to naravna pravica, ki se ne smé omejevati. Tudi je omenjal, da je gledé Solnograda upravna sodnija razsodila, da tam nimajo nobene postave, ktera bi moštitev in ženitev komu zabranjevala; proti poslancu Klunu je še povdarjal, da omejitev obrtne svobode z dokazom izužitve, posvečevanjem nedelj in določbami gledé delavnih ur in porabe žensk in otrok po fabrikah ni bila neprillična, ampak prilična in potrebna, in da je ravno zaradi tega prebivalstvo to omejitev tako odločno zahtevalo.

Govor Pattaijev dal je povod, da se je oglasil tudi poslanec Lienbacher, ki je zavračal trditev njegovo, kakor da bi v Solnogradu ne imeli nobene postave gledé omejevanja prostih ženitev. Tudi je omenjal, da tukaj ne gré prav za prav za vprašanje, ali se smé komu braniti ženitev, ampak marveč za vprašanje: ali je občina dolžna skrbeti za družine, ki ji vsled beraških zakonov pridejo na glavo? Po pravici toraj občine ugovarjajo: Ako nam nakladate dolžnost skrbeti za take družine, nam morate dati tudi pravico, ugovarjati takim zakonom.

Za njim se je oglasil štajarski poslanec Heilsberg in omenjal, da bi bilo občinam veliko bolj kakor z omejevanjem ženitev pomagano z vravnavo domovinske postave in bi se jim na stare dni ne pošiljali v preskrbljevanje ljudje, ki svoje žive dni niso bili doma, ampak so živeli in delali drugod, in jih nihče ne pozná.

Pattai je ugovarjal Lienbacherju, da bi se z omejevanjem ženitev nič ne doseglo, ker bi bilo vsled tega le več nezakonskih otrok, za ktere bi morale naposled občine skrbeti.

Klun je v drugič poprijel besedo, da bi zavrnil Pattaija in Ničeta. Ker ju je pa stvarno pobijal že Lienbacher, je le še ob kratkem stvarno popravil dve napačni trditvi nasprotnih govornikov. Poslanec Ničetu je odgovarjal, da v državnem zboru ne sedi kot duhoven pastir, ampak kot poslanec kmečkih občin kranjskih in da hoče kot poslanec spolnovati tudi svojo dolžnost in zagovarjati koristi, ki jih za svoje volilce kot potrebne spozná. Sicer pa tudi katoliška cerkev ne pripušča popolne svobode pri ženitvah; ne le, da je sama določila več zakonskih zadržkov, ampak zaukazuje, da naj se pri sklepanju zakonov zaradi državljskih nasledkov strogo izvršujejo tudi določbe deželne gosposke. Poslanec Pattaiju nasproti pa se je Klun skliceval na to, da se omejitev obrtne svobode s posvečevanjem nedelj, postavnim delavnikom, dokazom izužitve, vravnavanjem ženskega in otroškega dela itd. tudi njemu zdi prilično in potrebno, in da se je zaradi tega tudi zmirom odločno potegoval za to omejitev, kar mu lahko potrdijo udje obrtniškega odseka. Rekel je, da se je ta omejitev le nekterim gospodom nasprotne stranke zdela neprillična. Sicer pa ima vsaka reč dve strani; enim se zdi primerna in potrebna, enim neprillična in odveč. Taka je tudi z omejevanjem ženitovanjskih oglasnic; deželi kranjski in nekterim drugim deželam se zdi ta omejitev prilična in potrebna, nasprotnikom pa neprimerna in neugodna. Enkrat pa se bode ta stvar morala rešiti; on v tem oziru drugega neče, kakor da naj se omejitev ženitovanjskih oglasnic deželam dovoli, ki jo hočejo imeti, kjer je pa nečejo, naj se pustí, kakor je bilo do zdaj.

Zadnji je govoril še knez Schwarzenberg, ki je bil dotično peticijo izročil, ter je povdarjal, da ne gré za kako narodno reč, ker peticija prihaja od čisto nemškega in ne kakega českega okraja. Kdor pa pride v omenjeni kraj, povsod čuje zahtevo, da naj se občinam že skoraj podeli pravica zabranjevati

beraške zakone. — Ko se je potem glasovalo, bil je sprejet predlog odsekov.

Interpelacija proti Vošnjaku.

Preden je bila proti trem popoldne sklenjena seja, izročil je Foregger s tovariši še neko interpelacijo, v kateri justičnega ministra vprašajo, je li že preiskoval, ali so bili imeniki porotnikov v Celjskem okraju res tako krivično sestavljeni, kakor je trdil poslanec Vošnjak v svojem govoru o priliki budgetne obravnave, in kako zadostenje hoče dati na časti razžaljenim uradnikom, ako vse to ni res?

Prihodnja seja bo v petek 7. t. m. Na dnevnem redu so prva branja danes izročenih predlogov; razun tega pa pride na vrsto jako važna postava, ki določuje odškodnino in odpis davkov za škodo, ki jo vremenske nezgode delajo zemljišnim posestnikom.

Z Dunaja, 7. maja.

Dr. Smolka pričel je današnjo sejo z naznanilom, da se je moravski nemško-liberalni poslanec Skené poslanstvu odpovedal. Po razdelitvi došlih peticij oglasil se je Scharschmidt in je protestiral zoper zadnji govor poslanca Lienbacherja, češ, da je žalil upravno sodišče, ker mu je očital, da pri razsodbi o nekem slučaju iz Solnograda ni poiskalo in pregledalo zakonov, ki vravnava omejitev ženitovanj na Solnograškem. Lienbacher ga je pa zavrnil, da je to res in da naj gosp. baron Scharschmidt pregleda poročilo, ki ga je o tej zadevi sestavil deželni glavar solnograški. Dalje se je oglasil koroški poslanec Hock, češ, da ima popraviti, kar je poslanec Klun govoril gledé Koroške. Res je sicer, da se smejo posli tam slobodno ženiti in moštiti, ali taki slučaji so jako redki. Tudi se s posli tam ne ravna trdo, ampak dobro, toraj ni bilo primerno, da je poslanec Klun njih stanje primerjal stanju nekdanjih domačih sužnjev. No, poslanec Klun ni trdil, da se s posli trdo ravna, ampak, da ostanejo oženjeni posli z družinami vred pri gospodarju, kteremu mora nekako cela družina služiti. Primeru je vzel iz razmer stare nemške dežele, kjer so imeli poleg prostih državljanov tudi

LISTEK.

Levograška povest.

Spisal Václav Beneš-Třebizský.

(Dalje.)

Na Zemanovo čelo se je vlegel nagloma grozen mrak; ali ta deklin pogled razpršil ga je zopet v istem trenutku.

„Sreča za tebe, da nisem dokončal; zahvali se zato temu dekletu!“

Vetrovec je lahno na stran porinil Jiričko — prvič. Na jezik mu je prišla tudi karavna beseda — tudi prvič; ali vendar se je premagal.

Cesarski častnik za nekoliko časa ni mogel niti besede spregovoriti. Le oči njegove so gledale z nepopisljivim strmenjem deklico, ktere obličje se je žarelo od luči na ognjišču.

„Za Boga, Vetrovec! — To je naša kri! zaklical je častnik, ko je bil prišel nekoliko k sebi.

„Seveda vaša kri! — Tista, ktero si videl pred malo trenutki sčrnelo, sesedeno!“

„Morda mojega strica?“

„Tvojega strica!“

„A kako je prišlo sem v to hišo?“

„Očeta z materjo so pokopali in mene so vzeli s seboj v domovino!“ odgovorila je namesto Vetrovca Jirička.

„Moj stric — moja teta — mrtva?“

„Dan na dan me tolažijo, da vstanejo, da pridejo pogledat Jiričko in potem, da se pri nas naselijo...“

„Hanuš, ti sin mojega nekdanjega gospodarja! Midva še dozdej nisva gotova... Kar mi je prej prišlo na jezik, ne izgovorim; misliš si lahko sam! Ali poslušaj me dalje. Kako le moreš miren legati spat, kako brezskrben vstajati, kako hoditi po veselicah, ko vidiš, kako neizrečeno trpé tvoji najbližnji sorodniki, ko moraš premišljati, da ni roke, ktera bi njim storila vsaj toliko dobrega, kolikor stori gospodar v hudi zimi tičem, obletajočim njegove skednje, da mnogokrat ni roke, ki bi umirajočim zatisnila oči, ki bi v poslednji uri potegnili za mrtvaški zvonček, ki bi skazala delo, kakoršnega niti pagan nobenemu ne odreka... Vi česki gospodiči, imate vi vest? Tako se prepogibate, kakor trst, in zavoljo tega niti ne zarudite! Tako je

otrpnil vaš čut! — Vi česka gospôda, vest vam spi, preveč trdo spi; ali probudi se, da se niti ne nadejate. A kedar se probudi?“

Vetrovec stavil je to vprašanje zopet s tako strašnim glasom in žile po gubastem obrazu napele so se k nasmehu, kakoršen mora pretresti človeka.

„Ne jezite se, striček... Usmilite se ga! — Vendar pogledajte nanj! — Bolan je! — Trese se po celem životu!“

Cesarski častnik tresel se je res, da se je premikal včasih celó ovratnik na sneženo-belem vratu, a obličje je imelo izraz, kakoršnega pogosto vidimo pri bolnikih, kterim ni več pomoči.

Jirička je zopet vjela Vetrovca za roki in še bolj proseče uprla vanj svoje zarosene oči.

Častnik, da bi ne padel, se je opiral ob stol. „Kedar se probudi, vi česki gospodje! — Potem ne bote imeli miru ne po dnevu, ne po noči. Vaše lastne sence vas bodo strašile! — In takrat je človeku najhujše!“

„A kaj mi je, ti čudni človek, storiti?“

„Za božjo voljo, mili stric, povejte mu, kaj ima storiti. Drugače nam tukaj končá. In tega vendar nočete. — Povejte mu to!“

nekake neproste ljudi, ki pa se nikakor ne morejo primerjati nekdanjim sužnjem v rimskem cesarstvu. Tudi oženjeni posli s svojimi družinami na Koroškem niso ravno rimski sužnji, ali popolnoma prosti vendar niso, ker morajo gospodarju s svojo družino delati in ne smejo dela svobodno iskati, kjerkoli bi hotli.

Ko je bilo rešenih nekaj peticij, ki so zadnjič zaostale, izročila sta se budgetnemu odseku predloga o podaljšanju obroka za železnico iz Trsta v Hrpelje, in o dovolitvi potrebnega zneska, da bi se zadruga umetnosti mogla vdeležiti umetnostne razstave v Berlinu.

Predlog o novem carinskem tarifu avstrijsko-ogerske pogodbe se je izročil carinskemu odseku, ki se bode pa od 24 udov pomnožil na 36. Predlog o trgovski pogodbi z ogersko državo se je odstavil z dnevnega reda, da se bode obravnaval ob enem z drugimi predlogi o novi ogerski pogodbi.

Predlog o Wassilkovem fidejkomisi se je izročil justičnemu odseku, potem je bilo sprejetih nekoliko zneskov za potrebščine notranjega ministerstva in za nova poštna in telegrafična poslopja v Krakovem, Levovu, Černovicah, Trstu, Bolcanu, Tridentu in Roveredu.

Ko to pišem, pričel se je razgovor o veljavi administrativnih razsodb vojaških gospodk gledé povračil.

Na dnevnem redu je še zakon gledé odpisovanja zemljišnega davka vsled vremenskih nezgod, pri katerem se je dal za govornika vpisati gospod Pfeifer, pa nekaj peticij iz dežele česke.

Prihodnja seja bo v torek, 11. t. m., in pride na vrsto zakon gledé zavarovanja delavcev proti nesrečam. Mnogo poslancev še manjka, in vendar je zaradi pogodbe z Ogersko in zaradi ravnokar omenjene postave silno potrebno, da bi že skoraj vsi prišli na Dunaj.

Dogodki v Franciji.

(Konec.)

Predsednik Floquet mu seže v besedo rekoč: da je umor vedno le umor. „Rekel sem, da so bili umorjeni delavci, ne neposredno, temveč počasi. V Decazevillu je umor Watrinov“... (Velik hrup). „Ne pustite me govoriti. Je li gospod justičen minister nadzoroval poslovanje Watrinovo? Ne! Pustil je toraj ljudstvu, da se maščuje. (Pozvan k redu). Soproga enega naših tovarišev, gospa Clovis Hugues, umorila je sredi justične palače nesramnega malopridneža. Mnogo poslancev je pohvalilo to kratko obsodbo. Gospa Hugues je bila oproščena. V tem in drugih slučajih bila so dejanja, ki so se vršila iz osebnih vzrokov, v strasti. Ni li ljutost, zaničevane in sestradene množice ravno tako opravičena? (V drugič pozvan k redu.) Zaslovel je 14. julij 1789 vsled umora tiranov in tlačiteljev kot: Flesseles, Foulon, Berthier itd. Nosili so njihove glave na sulicah; in vendar je prejšnja zbornica imenovala ta revolucijski dan naroden praznik. Je li to kaj drugega, kar se je zgodilo v Decazevillu?“

Govornik je na to predlagal naslednji dnevni red: „Gledé na to, da je malomarnost vlade pro-

vzročila žalostne dogodke v Decazevillu, ker je družba proti postavi uporabila svoj privilegij in prebivalstvo oropala ter podjarmila; gledé na to, da je trajajoče pohajkovanje nevarno javni varnosti in utegnejo v Decazevillu nastati novi neredi, naj vlada omenjeno družbo prisili, da 1. vpelje 14dnevno plačo; 2. odpravi prodajalnico, ki konfiskuje delavcem prostost zavžitka in uničuje malo kupčijo; 3. določi najnižjo plačo, ki zadostuje neobhodnim potrebam delavca in njegove družine; 4. vpelje osemurno delo na dan. Ako se ti predlogi ne sprejmó, odtegne naj se družbi privilegij po postavi 21. aprila 1810.“

Te tirjatve gotovo niso pretirane. Država je družbi dovolila privilegij, toraj jej izročila del narodovega premoženja; vsled tega mora tudi družba preskrbeti delavcem človeku primerno življenje. Država kot pravna družba jo lahko prisili.

Vlada pa tega ni storila. Tudi tu velja pregovor: roka roko umije. Delavec je vladi in podjetnikom le tržno blago, ktere ga si vsakdo po volji nakupi. Denar, dobiček, to je končni namen kupčiji.

Res je, da imajo v Decazevillu delničarji le malo ali celo nič dobička. Ali tu najdemo enak „švindel“ kakor navadno pri akcijskih podjetjih. Polovica, da tudi tri četrtine kapitala ni naloženega, marveč se je zgubil kot dobiček v rokah borznih vitezov in mešetarjev. Kako pa naj rudnik obrestuje 10 do 12 milijonov kapitala, ako so v podjetju le 3 do 4 milijoni? Tu trčimo zopet ob rešitev socialnega vprašanja, ktero ovira kupčija z denarjem. Denarna moč znižuje delavcu plačo in določuje ceno blagu.

Predlog Baslyjev v zbornici ni bil sprejet; glasovali so za-nj le Camelinat, Boyer in Clovis Hugues. Republikanski listi so nagovarjali Baslyjeve volilce, da mu pošljejo nezaupnico, ker je izdal republiko. Pariški volilci so v resnici sklicali shod 21. febr., predsednikom shodu pa so volili ravno Baslyja. Zbrani volilci so izrekli zaupnico Baslyju, Camelinatu in Boyerju, ter ostro grajali druge Pariške poslance, ki so bili voljeni na podlagi istega programa.

Celó Manchesterski list „Journal des Débats“ se je zbal za svojo kožo ter je pisal o shodu: „Kdor bere te govore in sklepe, mora se vprašati, živimo li še v postavni družbi ali popolni anarhiji. Nikoli se še ni vzdignil močnejši krik sovraštva proti celi vrsti naših sodržavljanov. To niso bile prazne besede. Klicale so se na pomoč vse strasti, vstaja in umor. Imenovali so umor Watrinov postavno dejanje, izrazili hvalo 3000 osebam, ki so povzročili umor, trdili, da je v vsaki delavnici po eden Watrin, tirjali, da se z vsakim poslancem, ki pozabi svoje dolžnosti, isto zgodi, kakor z Watrinom; to ni prazno govoričenje. Dogodki so pokazali, kako strašne posledice utegnejo imeti. Pametni ljudje, ki so nas oktobra nagovarjali, da glasujemo za Baslyja in Camelinata, prva govornika pri tem shodu, smejo biti ponosni.“

Vlada se boji, javno se ustavljati socialističnemu gibanju. Dovolila je toraj Pariški in drugim občinam, da podpirajo delavce v Decazevillu. S tem pa delavcem dajejo le potuho.

11. marca je Camelinat stavil drugo interpelacijo o tej zadevi ter govoril mej drugim: „Vlada nima pravice, odposlati vojakov ter tako delavce siliti

k delu.“ Na te besede odgovori vojni minister Boulanger, da je v republiki vojna vse kaj drugega. Vojna ni več, kakor v monarhijah, orodje posameznega, marveč vzvišeni izraz občne volje. Republika noče, da bi se v nji vršila dejanja, kakor v monarhiji. Vsak spopad mej vojaki in delavci bi bila javna nesreča. „In to ravno, kolikor mogoče, oviram. Ko je prišel gospod Camelinat iz Decazevilla v moj kabinet, pohvalil je prijazno občevarje mej orožniki, vojaki in prebivalci. More li tudi biti drugače? Naša vojna je danes narod. Kako naj bi se naši delavci bali vojakov, ki so sami še včeraj bili vojaki? Vlada je tje poslala vojakov, da bi varovali delavce proti njim samim, to je proti nesrečnim mislim, vzbujenim po strasti in jezi. Vojna je nepristranska. Trdi se, da je toliko vojakov v Decazevillu, kolikor delavcev. Povem: ne pritožujte se radi tega, kajti to uro merda deli vsak vojak svoj kruh in juho z enim delavcem.“ Republikanci so glasno odobraval ta govor.

V drugi seji, ko se je obravnavala ista zadeva, pogodil je pravo poslanec Laguerre, rekoč: „Prva republika je dosegla državljansko, druga politično enakost (občno volilno pravico); tretja republika ima nalogo, da izvede socialno enakost. Zbornica naj voli ali velike akcijske družbe, vedne sovražnike republiki, ali pa delavce, ki so njeni vojaki.“

Na to je desnica priporočila vladi, da pri tacihi izgredeh skrbi le za javni red in pa za „prostost dela“. Prav Manchestersko stališče! Tudi ni čuda, kajti desnica, ki je sestavljena iz konservativnih in republikanskih bonapartistov, legitimistov in orleanistov, nima nobenega socialnega programa. Zato je pa tudi levica zmagala s svojim predlogom, da vlada preskrbi potrebne preuredbe v rudokopih in varuje pravice države in delavcev. Ta ukrep je vzradostil delavce in njihove prijatelje. Tudi Freycinet je pritrdil predlogu ter rekel: „Postava l. 1810 se mora preurediti, nedoločene pravice država natančno določiti; preiskati moramo, ali delavske razmere, kakor jih določuje sedanja postava, še zadostujejo potrebam. Jaz mislim, da ne zadostujejo.“

Minister ima prav; toda njegove besede so le prazne obljube. Tretja republika niti ni storila prvega koraka do rešitve socialnega vprašanja. Vsa njena vednost in volja tiči v tem, da delavcem dela obljube ter jih hujska proti nazadnjakom.

Sedaj ima francoska zbornica sedem odločenih socialistov, drugi se jim bodo kmalo pridružili. Vlada leto na leto zida in gradi nove železnice. Razumnim borzjancem daje privilegije in na leto podpore železnicam že do 104 milijonov. Dohodki železnic so primeroma vedno manjši, ker trgovina vedno propada. Od leta 1880 so dohodki železnic padli od 574 na 470 milijonov. Tudi drugi državni dohodki se krčijo. Mesto Pariz, ki ima že 2123 milijonov dolga, izposodi si letos zopet 250 milijonov, večinoma zato, da preskrbi delavcem dela.

Povsod sicer opazujemo gospodarski propad, najočividnejši je v Franciji. Saj pa tudi nikjer bolj brezvestno ne delajo z narodovim premoženjem, kakor ravno francoski veljaki. Kaj bode temu konec?

H-t-b-r.

Oči Vetrovčevega gosta so se upirale na venček osivelih las, na katerih so bili črnkasti madeži videti, kakor bi se hotli topiti, kakor bi ž njih kapljala še vroča človeška kri...

„Ali me hočeš mar res do smrti mučiti? — Ali nimaš res niti mrvico krščanskega usmiljenja? Že zavoljo tega deteta, kteremu si postal drugi oče.“

„Najprej vrzi s sebe ta jopič!“

Vetrovec govoril je z resnim, skoraj ledenim glasom. — Glava cesarskega častnika vpognila se je nehoté doli na prsa.

„In potem?“

Mladi mož govoril je na pol nezaveden.

„Najprej stori to in potem še le ti povem kaj nadalje!“

Vetrovčev glas je donel, kakor glas mrtveca iz najglobokejšega Levograškega groba.

Častnik ni odgovoril nič, Vetrovec pak je zopet zavijal drage spominke z večjo skrbnostjo, kakor jih je bil kedaj odvil.

Častnik molčal je še zmerom.

„Prenočišče, gospod, dobiš pri meni! — Vprašanje pak, kako si prišel tu sem, ti odpustim. — Glej, Jirička, ta gospod je tvoj bratranec, zapomni

si dobro, kakošen da je. Taki otroci svoje stariše zapirajo; ne bodi, milo dete, nikoli tako! Ne pozabi v celem svojem življenji, kako sta v tuji zemlji pod tujo streho ležala oče na eni, mati na drugi postelji. — Pojdi, ljubka moja! — Ta gospod je truden, spanec ga je jel mučiti. — Dobro spi pri nas!“

Jirička se je še na pragu ozrla za tem spri-denim sinom, potem so se za njo zaprla vrata. Vetrovec sam jih je zaklenil. Vrnivši se nazaj v sobo, vsedel se je za mizo ne meneč se dalje za cesarskega častnika.

Sin Kristofa Haranta s Polžic*) prišel je v to vas bežeč pred švedskimi jezdec, ki so ga zasledovali po državni cesti dobri dve uri od Slona. Pri

*) Kristof Harant je bil česki vitez, ki je veliko potoval po jutrovih deželah. Opisal je to potovanje v posebni knjigi. Ko je buknila l. 1618 na Českem vstaja, bil je med prvimi, ki je potegnil meč za svojo domovino. Spremljal je tudi grofa Thurna pred Dunaj, toda česka vojna se je morala vrniti, ne da bi kaj opravila. Po osedepolni belogorski bitki, kjer so Čehi podlegli, začelo se je zoper vstajnike ono brezobzirno postopanje, kakoršnega ni poznala do tedaj česka zgodovina. Sedemindvajset oseb raznega stanu je bilo obsojenih na smrt in 21. junija 1621 na staromestnem rinku v Pragi obglav-

Stelčo vasi šel je na desno, a konjiki so jo drli za njim kakor sokoli in vrnili so se stoprv, ko se je njim zgubil v nedaljnem tukajšnjem grmovju.

Sluga odvedel je konja v hlev in se vlegel zraven njega. A komaj se je vlegel, že ni vedel za-se in probudil bi se ne bil, ko bi mu švedski topovi pokali na ušesa.

In ko je drugo jutro pošiljalo solnce čez Klecansko pogorje prve žarke na tukajšen dvorec, sedel je Harantov sin že na konji.

„Pridem še, videl boš, da bom prišel!“

„Gospod, kakor hočeš!“

„Jako težko je zapustiti pot, po kateri hodi človek skoraj dvajset let! — Jako težko, prijatelj!“

(Dalje prih.)

ljenih. Pred svetovalnico so napravili morišče, pogrnili s črnim suknom ter obkolili z vojaki, ki so morali neprestano bobnati, da bi ne mogli obsojenci govoriti in da bi se ljudstvo ne vznemirjalo. Z nevstrašno stanovitnostjo so šli mučeniki v smrt; v zavesti, da umrjo za pravice svojega naroda. Med njimi bil je tudi Kristof Harant. Trupla nekterih usmrtencev vlačili so po mestu, glave pak so spravili v železne zaboje ter jih postavili na staromesten stolp. — Toliko v pojasnilo zgoraj opisanega prizora.

Politični pregled.

V Ljubljani, 8. maja.

Notranje dežele.

Letošnje cesarjevo popotovanje po *Bosni in Hercegovini*, katero bode presviti vladar, kakor se govori, meseca avgusta nastopil, je v najtesnejši zvezi z bodočim priklopom zasedenih dežel k naši državi. Že lansko leto, ko je presviti cesar prvokrat na bosanska tla stopil, jeli so se državniški pečati z idejo, če bi ne bilo umestno, da bi se cesar nekoliko dalje po deželi podal. Takrat se je pa oglasil skupni finančni minister ali bosanski minister Kallay in je dejal: „Gospôda moja, to ne gré kar tako. Ako se presviti cesar sam po deželi na ogled podá, to toliko pomeni, kakor da je dežela že naša, kar pa Bosna in Hercegovina do sedaj še ni in tudi priprave niso še dovršene, da bi ji takoj prevzeli. Potrpimo toraj še nekoliko časa, da se vreme sprevedri.“ To se je sedaj zgodilo. Za sedaj opozorujemo le na jedno spremembo, ktera na to kaže, da bode Bosna v skrajnem času tudi formalno naša! Poštne zadeve so bile poprej popolnoma ločene in se je moralo od pošiljatev tje doli namenjenih posebej plačevati. Sedaj tega ni več; s 1. aprilom pošilja se tudi v Bosno in Hercegovino vsaka reč po tisti tarifi, kakor na Česko, Galicijo ali na Tirolsko, sploh kakor jo imamo v Avstriji v navadi. To je vendar dosti jasen in živ dokaz, da se v dotičnih krogih Bosna z Hercegovino že za našo deželo smatra. Da se smatra, je pa tudi popolnoma prav in opravičeno, kajti mnogo lepih milijonov vtaknili smo ondi v notranjo upravo in zboljšanje gospodarskih razmer, katerih bi bili krvavo domá potrebovali. Ko smo mi tje doli prišli, ni bilo ne cest, ne železnic, ne poštenih mostov, ne kaj družega. Še vojašnic nismo ugodnih dobili. Prav iz novega se je moralo pričeti in se poprijeti vsega, kakor naseljenec tamkaj kje daleč v prvotnih gozdih ameriških. In sedaj naj bi bil ves naš trud drugim ljudem na korist! Če pojde naš cesar v Bosno, pojde gotovo v svojo, ne pa v tujo deželo.

Nesrečna strankarska politika nam v *Avstriji* vse spodjeda! Koliko bi bili lahko na boljšem, kakor smo, priprosti kmetje in učeni gospodje, če bi naši zastopniki na Dunaji (mi ne mislimo samo slovenskih, temveč vse avstrijske državne poslance) svojih moči ne cepili z nesrečnimi strankarskimi prepiri, temveč bi skupno delali na blagor naroda. Kaj nam pomagajo učeni govori in dokazi, kako je nastala Avstrija in kdo jo je branil, kdo je za njo kri prelival, če pa priprosti kmet pri vsem tem še vedno ne more tje kaj, kjer je enkrat že bil, v tistih dobrih časih, ko je še šmarne pevice po skrinjah shranjeval. Kdor že hoče govoriti v državnem zboru, govori naj tako, da se bo od njegovih uspehov kaj gnotne koristi nadjati, bodisi že za posamezne stanovce, ali za državno gospodarstvo sploh. Le iz takih govorov nam je kaj pričakovati, vse drugo ima le akademično vrednost, mnogokrat pa tudi te ne, ampak nasproti še škodo! Prav v tem smislu čujejo se pritožbe iz vseh pokrajin države. Česko-nemški poslanci se veliko bolj brigajo, kake narodnosti je ta ali oni postmajster, kakor pa če imajo vbogi ljudje tam gori kaj v usta djati. Kdo bo le na reveža mislil, če je nemštvo v nevarnosti, in kdo se bo le s kmetijskimi vprašanji pečal, če staro-katoličanstvo vse gnotne in duševne moči za-se porabi!! Na Dunaji ravnokar 6000 delavcev zahteva dela in kruha, Dunajski poslanci pa s Schulvereinom svoj čas tratijo, ter noč in dan tuhtajo, kako bi Čehom lastno šolo v Favoritskem predmestju uničili. Tako delovanje poslancev naj bode uspešno?

Nova dôba, jako važna dôba pričinja se s 5. majem v *avstro-ogerski državni zgodovini*. Državnemu zboru se je namreč predložilo pogajanje avstrijsko-ogerske vlade o notranji upravi, ki ima velik vpliv na medsobojne odnose to in onstran Litave. Po tej državni pogodbi, ktera je sklenjena med nami in Madjari, ravna se vse naše državno gospodarstvo in ves splošni dobiček in zguba. Kakor vsaka druga reč, ima tudi tista pogodba več toček, ki so bolj ali manj občno zanimive. Imenitne so pa vse, sicer bi se sklepanje poslednje državne pogodbe, kateri drugo leto čas poteče, pod bivšim ministrom Auerspergom ne bilo vlekle cela tri leta, preden se je kaj doseglo. Sedaj menda tega ne bo potreba, kajti obe vladi, kakor smo to že omenili, ste v glavnih točkah med seboj edini; spodtika se ta ali ona le še bolj nad formalnostjo, t. j. nad obleko, kakšno da bi temu detetu dali. Gotovo bo laglje za to se zediniti, kakor za bistvo.

V Budapešti se je začela debata o *brambini postavi* v torek, 4. t. m. Poročevalec Munich je povdarjal potrebo pomnožitve vojne z ozirrom na druge države. Nemčija sklicuje v orožje do 8 milijonov, Ruska 10½ m., Francoska 3½ m., Laška 2½ m., a pri nas samo „1.200.000“. Za njim je govoril minister deželne brambe, Fehervary. On je izpeljaval potrebo, pomnožiti vojno iz geografske lege monarhije in je kazal na nje nujnost. — Avstrijo so večkrat zadeli vnanji viharji, a ni bila na nje pripravljena. Iz vojaškega ozira pravi gospod minister, je smoter dvojn: 1. Domobran se ima osnovati že za časa miru; 2. med vojsko mora domobran nadomestiti vojno, ako v to določena za-

ložna vojna (Ersatz-Reserve) ne zadostuje. V tem slučaju se mora podpirati bojujoča se vojna. Vojna je jedro, okoli katerega se uvrsté drugi branitelji. Minister pravi, utegne se zgoditi, da bode domobran sklican iz domovine, ako bi bojujoča se vojna prestopila deželne meje. Bolje je, da je vojna zunaj dežele, kakor v deželi. Govoril je potem Klemens Ernst (zmerna opozicija), zavrgel je ta postavni predlog, istotako Julij Lits, ki je govoril za neodvisno stranko, ki je rekel, ne vojakov na stotisoče, marveč njih sposobnost določuje v vojski. Predlog ne zahteva osnove domobrana, marveč vojaško dolžnost podaljšati za celih deset let. — V sredo, 5. t. m., je govoril najprej Koloman Thaly (nezavisna stranka). Thaly je pripovedal, da je avstrijska armada od nekdanj zmirom tepena, in sivi starci od l. 1848. vselej z radostjo poslušajo take psovke. Čekal je nekaj o „večnem miru“ in je vladi očital, da presviti cesar ni predlagal evropskim vladam splošnega razoroženja. Za vladni predlog je govoril profesor Avgust Pulsky (divjak). Rekel je k stvari, da se mora pri novičenji ostalo moštvo uvrstiti v založno vojno (Ersatz-reserve), a ne med honvede, kajti močnejše ko bode založna vojna, manj bode treba sklicati domobrancev. Končal je. polemizovaje z večerajšnim govornikom Ernushtam, levici je pa drobil take, da nikdar ni hotla poslušati enakih od vladne stranke. Andor Vadnay je govoril za prostovoljen vstop v domobran in je zavračal predlog. Govoril je še Vincent Tischler, dosihmal zmirom poročevalec pri vojni zadevah, imel je namreč nekaj posebnih želj, kako se ima rabiti domobran v deželnih mejah in zaradi jezika pri domobranu. — Pri nadaljevanji debate govorila sta dva govornika, Emerih Ivanka in grof Emanuel Andrassy, za — in šest govornikov: Ernest Toth, Ladislav Szily, Akos Beöthy, Stefan Nagy, Geza Györfy in July Margittay zoper predlog. Debata še ni končana, ker tam se ne predlaga konec debate, kakor to stran.

Vnanje države.

Poslaniška zbornica v Berlinu ne bode se posvetovala v posebni komisiji zaradi *cerkvenega predloga*. Zoper predlog so glasovali le nacionalno-liberalci in nekaj prostomisljakov. — Dva govornika sta govorila proti, a dva za predlog. Naučni minister Gossler je rekel: Vlada se je obrnila do svetega Očeta, ker se je reklo, da središče ne bode več ugovarjalo, ako sv. Oče naravnost izreko, kako hočejo imeti. (Slava nemškimi katolikom in njih složenemu delovanju!) Sedanji predlog obsega najvažnejše stvari. Vlada hoče pregledati (revidirati) majeve postave, ker so sv. Oče priznali dolžnost naznanjevanja cerkvenih služeb, konkordata vlada ne bode sklepala.

Poslanci so toraj vendar-le zapustili Atene. Kaj bo sedaj z *Grško*? Po navadnem potu družega ne more biti, nego krvava vojska med Grki in Turki, kateri se vedno bolj drug drugemu približujejo. Ta misel je tudi po Atenah razširjena, vsaj jo je general Sapunzakis sam javno izrekel, da ni več dolgo, kedar se bodo Turki v Grke zakadili, vsaj zato tolikanj vojakov ob Grški meji nakopičenih. Previdnost zahteva, da se Grki ob pravem času na to pripravijo in so zato tudi svoja kardela na mejo pošiljati jeli. Kljub temu je pa vendar še mogoče, da se vojska odvrne in razpor z lepo poravná; če bi si namreč Grki premislili in razoroževati začeli, kakor so velesile vedno svetovale in zadnjič zahtevale.

Francozi so se jeli skupnemu postopanju velesil na Grškem nekoliko odtegovati. Vsaj med parniki, ki so Velikonočno nedeljo Grkom pirhe prinesli, francoskega ni bilo; po drugi strani si pa ravno francoski poslanec prav veliko prizadeva, da bi kolikor moč osamljen grške štrene mešal, t. j. francoski poslanec skuša po strani na velesile vplivati, da bi manj strogo proti trmoglavim Grkom postopale, po drugi pa zopet v Atenah prigovarja, da naj se velesilam kolikor toliko objubi. To je pa ravno celi Evropi bolj na škodo, kakor pa na korist, kajti Grki so se že prepričali, da imajo na Francozih trdno zaslombo in prav zato tako trdovratno skupni Evropi kljubujejo. Francozi bi morda tudi ne hodili po tej poti tam doli, kakor so jo sedaj nastopili, ko bi ne mislili Bismarka dražiti. Prav to jim je pa več vredno, kakor pa gnjili balkanski mir, za poslednjega se ravno nič kaj dosti ne zmenijo.

Izvirni dopisi.

S *Krškega*, 7. maja. V dan 6. t. m. se je sešlo na poziv „osnovnega odbora“ za ustanovitev „Pedagogiškega društva“ s sedežem na Krškem 11 učiteljev in 3 učiteljice. Za predsednika prvega zborovanja je bil enoglasno izvoljen g. Gabršek. Na to so se osnovala pravila za omenjeno društvo, ktera bodečasni odbor koj predložil visoki vladi v potrjenje. Včasni odbor so voljeni gg.: Franc Gabršek kot predsednik, J. Ravnikar njega namestnik in tajnik, Fr. Medič perovodja, gospica M. Vesner blagajnica; gg.: Bezljaj, Lapajne

in Fr. Lunder kot odborniki. — Društvo šteje že sedaj 42 pravih udov in 3 podporne. Namen tega društva je vzvišen, kajti ravno na pedagogičnem polji smo Slovenci veliko, veliko za drugimi narodi in nadjamo se, da bode v teku časa to društvo obilo dobrega sadu rodilo. Gg. tovariše in gospice, kakor tudi vse prijatelje šole po Slovenskem pa prosimo, da bi v obilnem številu pristopili k temu društvu. Več o tem pozneje. —a—

Iz Bohinjske Bistrice, 6. maja. Že od nekdanj je v naši gorati Bohinjski dolini lepa navada slovesno praznovati sv. Florijana. Mimo drugih let praznoval se je letos še tim slovesneje, ker je med množico Bistriških faranov prvič romala tudi požarna bramba v svoji bramovski obleki v sosednjo faro k podružnici v Jerenko, vdeležiti se božje službe pred altarjem svetega zaščitnika, ktero je ubrani pevski zbor jako poveljeval.

Po sv. opraviu pomikal se je dolgi spreved s požarno brambo v sredini, pred kojo je svirala društvena godba, preko Srednje vasi do stare Fužine. Tu so v rojstni hiši priljubljenega načelnika gasilnega društva odpočili in se s hladno pivo okrepčali, krepki pevski zbor pa jih je z milimi narodnimi pesnimi navduševal.

Pomikal pa se je spreved z godbo in petjem mimo jezera proti Bistrici, kamor je v poldrugi uri med pokanjem topičev dospel.

V čitalničnih prostorih, ktere je naš g. župan velikodušno prepustil čitalnici brezplačno, bil je skupni obed. Po jako umestnem govoru načelnika ognjegascv, g. Mateja Bevca, začelo se je najživahnejše gibanje. Po nazdravu našemu presvitlemu vladarju, zagromeli so trikratni živio- in slava-klici, pevci pa so cesarsko pesen zapeli, ktero je vse občinstvo stojé poslušalo. — Kako pohvalno se je popeval Gerbčev „Slovanski brod“, Hajdrihov „Na boj“, „Jadransko morje“, „V boj“ itd. mi ni mogoče popisati.

Da je bila ta slavnost gotovo jako všeč občinstvu, pričuje to, da je isto popoldne 24 članov društvu pristopilo. Le tako naprej. Nadjati se je, da se bode sedaj 75 članov broječa bramba, kakor tudi mlado čitalnično društvo vedno lepše razvitalo in mnogo sadu donášalo Bohinjecem in milemu narodu slovenskemu v slavo, kar Bog daj!

Domače novice.

(Državni poslanec č. g. B. Raič) je bil večeraj previden s sv. zakramenti.

(Notarji) so postali gospodje notarski kandidatje: Ivan Plantan s sedežem v Zatični, Ivan Fišer v Ljutomeru in Hubert Hoffmann v Ilirski Bistrici.

(„Stavbinski slogi“.) To knjigo, ki jo je sestavil gosp. spirituval Flis, priporoča preč. knezoškofovski ordinarijat Mariborski v ukaznem listu, ravnokar izdanem.

(Ljubljanski gasilci) povabili so vsa v obližji Ljubljane bivajoča gasilna društva, da se korporativno vdeležijo jutri zjutraj društvene sv. maše, ktero bo ob 7. uri imel preč. gosp. konzistorijalni svetnik Ivan Gujzda pri sv. Florijanu.

(† Valentin Zakotnik), posetnik in tajnik narodne čitalnice v Šent Vidu nad Ljubljano, umrl je po kratki bolezni v najboljši dôbi moških let še le 32 let star, previden s sv. zakramenti, danes ob 4. uri zjutraj. Ves Šentvid žaluje za predsednikom pevskega zbora Šentvidskega. Blagi ranjki je bil veselega srca in vseskozi poštenjak. Naj v miru počiva!

(Preselil se je) g. Jakob Milavec, mnogim duhovnikom dobro znani krojaški mojster na kongresnem trgu v Jeločnikovi hiši, iz srede na vogal proti nunskej cerkvi; kar naj bo na znanje vsem, ki bi ga iskati vtegnili.

(Pogorelo je) petero gospodarjev 6. t. m. na Štefanji Gori v Cerkljanski župniji na Gorenjskem. Zažgal je pogorelec eden sam, ki je bil pri „Victoriji“ zavarovan. Nesrečneža ima že pravica v rokah. Dobil bo, kar mu gré, a kdo povrne škodo drugim?

(Vogelni kamen) položil se je za vilo kneza Ernesta Windischgrätza na rajsko-divnem našem Bledu dne 5. t. m. po službi božji, ki se je iz tega namena na otoku napravila. Vdeležili so se je vsi delavci in pa Blejski gasilci.

(Učitelj po Istri) prav tako pomanjkuje, kakor duhovnikov. H krati so prazne učiteljske službe: V Vodnjanu blizu Pulja služba nadučiteljeva I. vrste in dve podučiteljevi službi; podučni jezik je italijanski in hrvaški. V Kanfanaru služba nadučitelja II. vrste in učiteljice III. vrste; podučni jezik hrvaški, italijanski je obligaten predmet. V Promontoru in Lisinjanu spraznjeni ste službi šolskih vodij III. vrste; podučni jezik hrvaščina, laščina obligatni predmet. V Kanfanaru se bode dala prednost orgljanja zmožnim učiteljem, ako se s spričevali izkažejo. Prošnje naj se vlagajo v teku šestih tednov pri c. k. okrajnem glavarstvu v Pulji.

(Iz toplic.) Na Dobro je, kakor se nam poroča, do 6. t. m. prišlo 6 gostov-topličarjev, a da sirotam sedanje mrzlo vreme ne ugaja, razumeva se samo ob sebi, to tem bolje, ker je truplo vsled kopanja v topli vodi mnogo občutljivejše.

(Pet mesecev ječe) dobil je kmet Ivan Tence iz sv. Križa pri Proseku za poskušano hudodelstvo spolnega posilstva.

(Tržaški namestnik baron Pretis) že zopet boleha. Pravijo, da pojde na daljši odpust.

(Hrpelje-Tržaški železnici) se je obrok, kedaj da mora namreč dovršena biti, podaljšal do konec junija bodočega leta.

(Še jedna vojna ladija) odpelje se iz Pulja na Grško. Vojni minister je zapovedal, da se ima torpednica „Lussin“ takoj za vojsko pripraviti. Če bode pa še več treba te vrste blaga, imajo pa še osem torpednih ladij odbranih, ki jih tudi tja doli pošljejo, kjer se ljudje nikakor sporazumeti ne morejo.

Telegrami.

Zadar, 8. maja. Nadvojvoda Albrecht odpotoval je včeraj zjutraj iz Dubrovnika v Trebinje.

Krakov, 7. maja. Med Bochnijo in Brzesko padlo je toliko snega, da je polje in drevje vse belo. Cvetje je vničeno. Sneg pa še vedno gre.

Atene, 7. maja. Vlada se pripravlja na obrambo, ker se nadja, da bodo Turki Grško napadli. Poslanci Angleške, Nemčije, Laške in Avstro-ogrske naznanili so vsak posebej Grški vladi, da bodo njihovi tajniki za poslovalce v Atenah ostali. Odšel je turški poslanec, kakor je rekel iz tega vzroka, ker so odšli njegovi tovarši zaradi vprašanja, ktero se dotika Turčije. Pomorski minister naročil je topničarici „Salamina“ da naj se takoj v Carigrad po ondašnjega grškega zastopnika odpelje.

Carigrad, 7. maja. Turki se pripravljajo, da bodo od dveh strani v Tesalijo vdarili in to na zapadni strani pri Metzovem in na severu pri Klasoni. Od tod bodo vsak po svoje prodirali, dokler se ne združijo na polji med Trikalom in Lariso. Arto bodo obkolili.

Vremensko sporočilo.

Dan	Čas	Stanje	Veter	Vreme	Mokrine na 24 ur v mm
opazovanja	zrakomera v mm	toplomera po Celziju			
7. u. zjut.	734-92	+ 9-2	brezv.	del. jasno	
7. 2. u. pop.	735-73	+ 11-8	sr. svzh.	oblačno	3-30
9. u. zveč.	739-65	+ 3-8	sr. svzh.	dež	

Zjutraj deloma jasno in mrzlo, pozneje oblačno. Zvečer dež. Srednja temperatura 8-3° C., za 4-1° pod normalom.

Dunajska borza.

(Telegrafsko poročilo.)

8. maja

Papirna renta 5% po 100 gl. (s 16% davka)	85 gl. 45 kr.
Sreberna „ 5% „ 100 „ (s 16% davka)	85 „ 15 „
4% avstr. zlata renta, davka prosta	101 „ 75 „
Papirna renta, davka prosta	101 „ 70 „
Akcije avstr.-ogrske banke	877 „ — „
Kreditne akcije	286 „ 20 „
London	126 „ 45 „
Srebro	— „ — „
Francoski napoleond.	100 „ 35 „
Ces. cekini	5 „ 94 „
Nemške marke	61 „ 85 „

Tuji.

6. maja.

Pri **Maticu**: Ferd. Foll, trgovec, iz Lipskega. — Erg. pl. Luschin, z Dunaja. — Jurij Wüst, trgovec, z Dunaja. — France Tascherer, potovalec, iz Brna. — V. Aljančič, kaplan, iz Št. Martina.

Pri **Slonu**: pl. Mojčičević, z Dunaja. — Leopold Dubsky, trgovec, iz Inomosta. — Emil Schmidl, trgovec, iz Esslingena. — Haller in Krk, trgovca, iz Brna. — Deutsch, Landmann in

Izdajatelj in odgovorni tiskar Josip Jerič.

Eger, trgovci, iz Gradca. — Anton Petrič, duhovnik, iz Poljan. Pri **Bavarskem dvoru**: Jožef Hoffmann, zasebnik, iz Trsta.

Pri **Virantu**: Nikolaj Halm, potovalec, s soprogo, iz Gradca. — Anton Štepic, posestnik, iz Višnje gore. — Kosec, župnik, iz Št. Kanziana.

Umrli so:

6. maja. Janez Strekel, delavec, 72 let, sv. Petra cesta št. 13, pljučni emphysem.

7. maja. Ana Treč, stavbenega mojstra žena, 70 let, Marija Terezije cesta št. 12, srčna hiba.

Prežalostnega srca naznanjamo podpisani vsem sorodnikom, prijateljem in znancem prežaloženo vest, da je naš preljubi soprog, oziroma brat in svak, gospod

VALENTIN ZAKOTNIK,

posestnik, trgovec, tajnik narodne čitalnice v Šent-Vidu, predsednik varuhov premoženja kat. društva rokodelskih pomočnikov v Šent-Vidu, predsednik pevskega zbora v Šent-Vidu itd.

po kratki bolezni v 32. letu svoje starosti, danes ob 4. uri zjutraj, previden s sv. zakramenti za umirajoč mirno v Gospodu zaspal.

Truplo predragega ranjkega se bode v ponedeljek 10. t. m. ob 10. uri dopoldne iz hiše št. 19 v Šent-Vidu na farno pokopališče k večnemu počitku preneslo in ondi pokopalo.

Svete maše zadušnice se bodo brale v farni cerkvi sv. Vida.

Nepozabljivega ranjkega priporočamo v blagi spomin in molitev.

V Šent-Vidu pri Ljubljani 8. maja 1886.

Josipina,

soproga.

Josip Zakotnik,

župnik,

Franc Zakotnik,

brata.

Ivanka Zakotnik,

sestra.

Marija Zakotnik,

svakinja.

Spremembra prodajalnice.

Usejam si naznanjati visokočastiti duhovščini in sl. občinstvu, da sem svojo

slastičarnico

iz Prešernovega trga št. 2 premestil v Schellenburgove ulice zraven kazine, in da se bode 15. majnika otvorila.

Potrudil se bodem vsakovrstne naročbe za primice in vsake druge svečanosti točno in natančno izvrševati. Za obilen obisk proseč, sem z odličnim spoštovanjem

Ed. Rašek,

slastičar.

(1)

Išče se za stranko brez rodbine prijazno

stanovanje

z 2 ali 3 sobami in kuhinjo za čas sv. Mihaela t. l. Ponudbe naj se do 20. junija t. l. pošljejo na upravnništvo „Slovenca“ pod naslovom: „Stanovanje št. 20“.

Išče se

primerno **stanovanje** za dva zakonska brez otrok za selitev o kresu. Ponudbe sprejema uredništvo „Slovenca“.

(1)

Rimske toplice v Tržiču (Monfalkone).

Železniška postaja med Trstom in Gorico, tople klor-bromove jod-žvepljene kopeli (38° C.)

zdravilne zoper protin, trganje, čutnične bolezni, zastarane bolečine, prehlajenja in oslabenja, skrofelne, kožne bolezni, občasne ženske bolezni itd.

Zdravnik in vodja kopeli:

Dr. ANTON SUTTINA,

skušeni zdravnik.

(1)

Začetek odprtja 1. maja.

Andree's Handatlas

folijantna oblika leta 1881 izdana z dotično geografijo, tri prste debele knjige, oba nepoškodovana in prav lepa, sta jako poceni na prodaj. Kje? — pove iz prijaznosti uredništvo tega lista.

Piccoli-eva esenca za želodec,

katero pripravlja

G. PICCOLI, lekar v Ljubljani.

Ozdravlja kakor je razvidno iz zahvalnih pism in zdravniških spričeval bolezni v želodcu in trebuhu, bodeenje, krč, želodečno in premenjavno mrzlico, zabasanje, hemeroidje, zlatenico, migreno itd. in je najboljši pripomoček zoper gliste pri otrocih.

Pošilja izdelovatelj po pošti v škatljicah po 12 steklenic za 1 gld. 36 novc. Pri večem številu dabi se primeren odpust.

Cena eni steklenici 10 kr.

Gosp. Gabrielu Piccoli-ju, lekarju v Ljubljani.

Na zahtevanje potrjujem, da sem Vaš cvet za želodec, kojega deli so mi dobro znani, v velikih slučajih uspešno rabil proti boleznim v želodcu in zlati žili. Ljubljana, mesec januar 1884.

(41) Dr. Emil vitez pl. Stöckl,

c. k. vladni svetovalec in deželno-sanitetni poročevalec.

Podpisani potrjuje, da ima želodečna esenca ljubljanskega lekarja Piccoli-ja hitre in prešodne zdravilne moči. Z njo ozdravelo je mnogo ljudi moje in sosedne župnije; komaj preteče dan, da ne bi kdo prišel k meni, ki me prosi za jedno steklenico želodečne esence, kojih imam vedno nekoliko pripravljenih.

A. Wlassich, župnik-kanonik. Plomin, Primorsko.

Antirrhéumon, najboljšo zdravilo proti prehlajenju, kostobolji, hromoti delavnih čutnic, bolečinam v križi in v prsih, prehladnim bolečinam v glavi in v zobeh. Steklenica 40 kr.

Pastile santoninske; (kolesci zoper gliste izkušeno zdravilo zoper gliste, škatljica 10 kr., 100 kosček. 50 kr. 1000 kosčkov 4 gld. 2000 kosček. 6 gl.

Salicilne pastile proti prehlajenju najboljši pripomoček proti davici (difteritis), pljučnim, prsnim in vratnim bolečinam, zoper kašelj in hripavost, škatljica 20 kr.

Zeliščni prsni sirop. Ta iz zdravilnih zelišč izdelani sirop se rabi z najboljšim uspehom proti vsem prsnim in pljučnim boleznim, zasliženju, kašlju, hripavosti, dušljivem kašlju itd. Odraščeni naj vzamejo 3 do 4 žlice vsaki dan, otroci pa toliko žlic. Steklenica 36 kr.

Tu navedena, kakor vsa

druga zdravila se

zmiraj sveža dobé

v lekarni

G. Piccoli-ja

„Pri Angelu“

v Ljubljani,

na Dunajski cesti,

kjer se naročila takoj po pošti proti porzetji izvršujejo.

„AZIENDA“

avstrijsko-francosko društvo za zavarovanje proti elementarnim nezgodam na Dunaji.

Društveni delniški kapital znaša 6 milijonov frankov (2,400.000 gld.).

„AZIENDA“ zavaruje proti

škodi po toči

po najugodnejših pogojih in za trdne premije, ne da bi se imelo pozneje še doplačevati. Premije se odmerijo kolikor mogoče cenó in kdor precej plačati ne more, se mu dovoli do konca septembra obrok k plačilu premije.

Oglasila za zavarovanje sprejemajo se pri

glavnem zastopu „AZIENDE“ v Ljubljani,

Slonove ulice šte. 52.

JOSIP PROSENC,

glavni zastopnik.

(1)

Tisk „Katoliške Tiskarne“ v Ljubljani.